

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. G. S.**, zastoupeného Michalem Benčokem, advokátem, se sídlem Na Poříčním právu 1914/6, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2007, č. j. OAM-779/VL-10-P07-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 5. 2008, č. j. 32 Az 55/2007 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Michala Benčoka **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2007, č. j. OAM-779/VL-10-P07-2005. Tímto rozhodnutím mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Krajský soud jeho žalobu zamítl s tím, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a v souladu se zákonem.

V kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatel uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný podle jeho názoru porušil § 3, § 50, § 51, § 67 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tj. povinnost zjistit přesně a úplně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a opatřit si dostatečné důkazy. Žalovaný také nedostatečně objasnil důvody, které ho vedly k vydání rozhodnutí. Stěžovatel má také zato, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle § 14a tohoto zákona. Žalovaný také nedostatečně posoudil možnost udělení humanitárního azylu. Stěžovatel se domnívá, že nebylo dostatečně zváženo porušování lidských práv v Nepálu. V případě návratu se obává šikany a násilí ze strany místní policie a po změně politických poměrů také pronásledování svými bývalými spolustraníky, kteří se nyní dostali k moci, za to, že stěžovatel uprchl z Nepálu a neúčastnil se bojů za vítězství myšlenek maoismu. Podle stěžovatele krajský soud při hodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu neměl dostatečné podklady, neboť zprávy na něž odkazuje jsou velice kusé. Soud si tak měl opatřit podrobnější informace o aktuálním politickém vývoji v Nepálu, zejména o tom zda a jakým způsobem jsou političtí aktivisté v Nepálu postihováni. Soud nepřihlédl k nejistotě budoucího politického vývoje a k tomu, že stěžovatel se jako bývalý člen „Nepálské komunistické mahawadi party“ nemůže v Nepálu cítit bezpečně. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že jak svoje rozhodnutí tak rozsudek krajského soudu považuje za vydaný v souladu se zákonem. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Použité zprávy o zemi původu jsou podle žalovaného zcela dostačující. Stěžovatel měl možnost se s nimi seznámit, což však neučinil a nežádal ani jejich doplnění. Závěrem pak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná. Nejvyšší správní soud se vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, případně ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57 (obě dostupná na www.nssoud.cz), kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tak tomu bylo i v daném případě, neboť stěžovatelem tvrzené okolnosti ve vztahu k jeho členství v maoistické frakci Komunistické strany Nepálu (dále též CPN/M) nebyly dosud předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu.

Poté, co byla kasační stížnost shledána přijatelnou, mohl se Nejvyšší správní soud zabývat zde uvedenými důvody, přičemž důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“), dále

v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“).

Obecné námitky týkající se nedostatečných skutkových zjištění ze strany žalovaného neshledal soud důvodnými. Podle názoru vysloveného v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, který byl publikován ve Sb. NSS pod č. 488/2005, nemůže být líčení skutkových okolností toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Stěžovatel v daném případě svoje námitky blíže nekonkretizoval (vyjmenoval pouze jednotlivá ustanovení správního řádu, která považoval za porušená) a nedostal tedy požadavku stanovenému v citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu. Obecné námitky tohoto typu byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, z poslední doby lze namátkou uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103 (oba dostupné na www.nssoud.cz). K rozsahu zjišťování skutečností v řízení o udělení azylu se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již mnohokrát, např. v rozsudku ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, www.nssoud.cz, kde zdůraznil povinnost správního orgánu zjišťovat toliko „skutečnosti rozhodné pro udělení azylu v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl“, nebo v rozsudku ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 207/2005 - 66, www.nssoud.cz, kde se vyslovil též k povinnosti žalovaného provádět dokazování. Rozsah prováděného dokazování pak vedle stěžovatelem sdělených skutečností odráží mj. i věrohodnost jeho tvrzení.

Nejvyšší správní soud souhlasí v daném případě se žalovaným i krajským soudem, že chování stěžovatele v azylovém řízení nezanedbatelným způsobem snižuje věrohodnost některých jeho sdělení. Jednak stěžovatel nepožádal o azyl ihned po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co byl zadržen v Německu a vrácen do České republiky, kde mu bylo uděleno správní vyhoštění. Navíc tak učinil pod falešným jménem (B. R. B.) a datem narození. Ve výpovědích stěžovatele během správního řízení pak existuje řada rozporů (např. v žádosti ze dne 21. 4. 2005 uvedl, že z Nepálu odcestoval autobusem do Indie, kde byl asi 5 měsíců a potom „letecky asi přes Rusko do ČR“. Při pohovoru dne 13. 8. 2007 však sdělil, že Nepál opustil letecky s rakouskou společností ve 23:00 hod a do Vídně přiletěl v 7:00 hod). Celou řadu informací také neuvedl ihned, ale až při pozdějších pohovorech (např. o svém zadržení na 24 hodin na podzim 2003 se poprvé zmínil až při třetím pohovoru). Rovněž stěžovatelovy názory (zejména na maoistickou frakci komunistické strany) se během azylového řízení radikálně změnily, přičemž je třeba žalovanému přisvědčit, že se tyto změny vyznačují značnou účelovostí. Stěžovatel totiž začal s politikou maoistické frakce nesouhlasit až poté, co se od žalovaného dozvěděl, že CPN/M je pro svoje skutky mezinárodním společenstvím odmítána. Ostatně i další

výpovědi stěžovatel upravoval a doplňoval tak, že to nasvědčuje určité účelovosti při snaze získat azyl. Např. při posledním pohovoru uvedl, že by byl v Nepálu ohrožen jeho život také kvůli etnickým obtížím. O tom se však během celého řízení vůbec nezminil a sám přiznal, že se o etnické nevráživosti dočetl až v České republice na internetu. Nejvyšší správní soud k tomu dále odkazuje na svoje rozsudky ze dne 17. 1. 2006, č. j. 2 Azs 90/2005 - 83, ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, (oba na www.nssoud.cz), nebo ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, zveřejněn ve Sb. NSS pod č. 903/2006, kde se vyjadřoval k posuzování věrohodnosti sdělení žadatelů o azyl, zejména ve vztahu k jejich rozporným a neúplným výpovědím.

V dané věci žalovaný všechna stěžovatelova tvrzení řádně přezkoumal a rozhodl o jeho žádosti na základě dostatečných podkladů (zpráv a informací o situaci v Nepálu vydaných Ministerstvem vnitra Velké Británie, Radou bezpečnosti OSN, Human Right Watch, International Crisis Group a ČTK). Ostatně jak vyplývá ze správního spisu, stěžovateli byla dána možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit, což však neučinil a ani nežádal jejich doplnění. Svoje závěry v rozhodnutí také žalovaný dostatečným způsobem odůvodnil. Tvrzený důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nebyl zjištěn.

Stejně tak zdejší soud za nedůvodnou považuje stěžovatelovu námitku ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci krajským soudem. Stěžovatel se domnívá, že soud neměl dostatečné podklady k posouzení toho, zda a jakým způsobem jsou političtí aktivisté v Nepálu postihováni. Je pravdou, že součástí spisu nejsou informace týkající se situace v Nepálu v době, kdy krajský soud rozhodoval, na druhou stranu z informací, které opatřil žalovaný jednoznačně vyplývá zklidnění situace v Nepálu (podle informace Human Rights Watch z ledna 2007 došlo k výraznému zlepšení stavu lidských práv). Navíc jak již je uvedeno výše, stěžovatel řadu svých tvrzení znevěrohodnil, ať už rozpornými výpověďmi nebo jejich účelovou změnou a rovněž toto jeho tvrzení (že bude po návratu vystaven násilí ze strany bývalých maoistických spolustraníků, kteří se nyní dostali k moci) vykazuje znaky určité účelovosti, mj. i proto, že je stěžovatel uplatnil až při ústním jednání před krajským soudem, přestože již v dubnu 2007 se maoistická komunistická strana stala součástí prozatímní nepálské vlády a stěžovatel mohl toto tvrzení uvést již v žalobě. Nejvyšší správní soud tak považuje podklady, na základě nichž krajský soud rozhodoval, za dostatečné pro posouzení této otázky. Ani důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebyl shledán.

Nezákonnost rozsudku stěžovatel spatřuje dále v tom, že mu měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, případně doplňková ochrana podle § 14a citovaného zákona. Pokud jde o možnost udělení azylu podle § 12 zákona o azylu [*„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“*], tak Nejvyšší správní soud plně souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že stěžovatelem zmíněné problémy nelze zahrnout pod pojem pronásledování podle citovaného ustanovení. Účelem přiznání azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo je pronásledován za uplatňování politických práv

a svobod nebo cítí důvodnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně vymezených. Aby mu mohla být poskytnuta ochrana formou azylu, musí být prokázáno, že jako nositel určitého přesvědčení politického nebo náboženského mu hrozí v zemi, jejíž občanství má (v zemi jeho posledního trvalého bydliště), reálné pronásledování, nebo pronásledování z důvodů příslušnosti k jasně vymezené sociální skupině. Takové skutečnosti v souzené věci však prokázány nebyly.

Stěžovatel měl obavu, že bude jako bývalý aktivní člen maoistické frakce komunistické strany pronásledován nepálskými státními orgány. Svoji obavu podpořil popisem tří incidentů, které měl mít s policií a armádou (legitimování a zadržení stěžovatele na 24 hodin a rozeznání demonstrací, na nichž byl účasten). Ani jednu z těchto událostí však žalovaný neshledal jako natolik závažnou, že by pro ni mohl být udělen azyl. Zároveň žalovaný poukázal na změny, kterých dožila politická situace v Nepálu po odchodu stěžovatele (v roce 2006 došlo k ukončení diktátorské vlády krále a obnovení parlamentu a v listopadu tohoto roku byla podepsána mírová dohoda mezi CPN/M a koalicí sedmi parlamentních stran). CPN/M tak od této doby působí v Nepálu zcela veřejně a je též v parlamentu. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud v souladu se svým rozhodnutím ze dne 24. 11. 2005, č. j. 4 Azs 76/2005 - 73, www.nssoud.cz, plně souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že i kdyby byl stěžovatel, jako člen CPN/M, v Nepálu pro své aktivní politické postoje skutečně pronásledován (což v daném případě navíc nebylo prokázáno), odpadá v jeho případě kvůli změně politické situace potřeba mezinárodní ochrany formou azylu.

Nejvyšší správní soud se však nemůže ztotožnit ani se stěžovatelovou domněnkou, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel důvod pro udělení doplňkové ochrany spatřuje v tom, že by v případě návratu do Nepálu byl pronásledován svými bývalými spolustraníky z CPN/M, kteří se nyní dostali k moci, za to, že uprchl z Nepálu a neúčastnil se bojů za vítězství myšlenek maoismu.

V daném případě je třeba nejprve posoudit, zda je možné v soudním řízení zohledňovat skutečnosti, které nebyly předmětem správního řízení (uvedenou obavu totiž stěžovatel ve správním řízení neuplatnil). Zásadně takový postup možný není, neboť tomu brání § 75 odst. 1 s. ř. s., který ukládá krajskému soudu, aby při přezkoumávání správního rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nejvyšší správní soud však již v rozsudku ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že soud je i při aplikaci kogentních norem procesního práva vázán článkem 10 Ústavy ČR. Nesmí proto použít vnitrostátní procesní normu, pokud by její aplikace nutně a nevyhnutelně vedla k porušení zásady non-refoulement obsažené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či k porušení zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, jenž vyplývá z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento článek vykládající. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 - 71, www.nssoud.cz, pak konstatoval, že změnu situace v zemi původu, která nastala až po rozhodnutí správního orgánu, je třeba zohlednit vždy, pokud tato změna podle konkrétních skutkových okolností případu je natolik podstatná a intenzivní, že by mohla představovat „reálné nebezpečí“, že žadatel bude vystaven mučení či nelidskému a

ponižujícímu zacházení či trestu, anebo pokud by díky této změně bylo „přiměřeně pravděpodobné“, že v případě návratu do země původu bude čelit pronásledování z důvodů uvedených v čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.). V těchto případech by totiž nuceným návratem stěžovatele Česká republika porušila svoje mezinárodní závazky. Uvedený právní závěr se však nevztahoval k rozhodování o doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu, nýbrž o překážce vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 8. 2006.

Institut doplňkové ochrany byl do zákona o azylu vsunut novelou pod č. 165/2006 Sb., která zároveň zrušila § 91 zakotvující institut překážky vycestování. Jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, tak v těch podstatných částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k dříve účinnému § 91 zákona o azylu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz).

Výše popsané závěry obsažené v rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 - 71, pak lze podle názoru zdejšího soudu plně aplikovat i na institut doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a v řízení před soudem je tak možné vážit, zda stěžovatelem zmíněná obava související se změnou situace v Nepálu, kterou nemohl uplatnit ve správním řízení, je podřaditelná pod důvody uvedené v § 14a zákona o azylu [*„doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Odst. 2 tohoto ustanovení pak uvádí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“*].

I když Nejvyšší správní soud odhlédne od již výše zmíněné účelovosti stěžovatelových tvrzení, má zato, že zmíněné nebezpečí, které mu podle jeho názoru hrozí, není natolik reálné a intenzivní, aby je bylo možno podřadit pod některé písmeno druhého odstavce § 14a zákona o azylu. Stěžovatel totiž nebude v případě návratu do Nepálu vystaven hrozbě uložení nebo vykonání trestu smrti, ani mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, to ostatně ani netvrdí. Nepodloženou obavu z možného násilí ze strany policie, kterou stěžovatel vyslovil, jistě nelze bez dalšího ztotožnit s pojmem mučení, uvedeným pod písm. b) předmětného ustanovení. Rovněž v dané věci nepřipadá v úvahu vážné ohrožení stěžovatelova života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť jak plyne ze zpráv a informací obsažených ve správním spisu, v Nepálu byla mírová dohoda uzavřena již v roce 2006. Nelze tedy se stěžovatelem souhlasit, že by mu měla být udělena doplňková ochrana. Tvrzená nezákonnost v rozhodnutí krajského soudu tak shledána nebyla.

Poukazuje-li pak stěžovatel na splnění podmínek humanitárního azylu, tak ani tato námitka není důvodná. Možností udělení azylu z tohoto důvodu se zdejší soud zabýval mnohokrát již dříve (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz) a vždy dospěl k závěru, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nebyl zjištěn.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát požádal o odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání). Provedení těchto úkonů je pak zřejmé ze soudního spisu, přičemž z textu kasační stížnosti také vyplývá, že proběhla i první porada s klientem, kterou považuje § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za nedílnou součást převzetí a přípravy zastoupení, jakožto úkonu právní služby, je-li zástupce ustanoven soudem. Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu